

Publicerad 2022-08-09 16:21 av ullsockan

skrivet av mitt 17-åriga jag.

#HBTQI

hjärklappning och jag kanske svimmar nu

att våga har alltid varit någon slags pelare i mitt liv för jag vet

att om jag inte vågar kliva ut

gå förbi

andas ut

så kan inget vinnas och inget förändras

med dig

så förändras allt men inte riktigt

så som det är meningen

tungan fastnar i gommen och hjärtat misshandlar bröstkorgen i ett desperat försök att fly

till ditt

det finns inget rationellt i min tankegång längre och blicken fastnar oavbrutet vid konturerna av ditt ansikte
som jag har velat lägga min hand på så många gånger

om du kunde höra mina tankar så skulle du förmodligen

resa dig och gå

kanske till och med

skratta på vägen bort

men du vet inte

allt jag skulle offra för att du ens skulle överväga

att låta mig komma in

komma fram

och försvinna in i din famn

även när andras blickar ligger på

en blick och ett sånt där léende som bara du kan

och allt mod som jag så noga har samlat under alla år

alla planer, alla regler

alla murar jag har byggt upp för att inte falla för hårt när marken försvinner

allt det är som bortblåst när du

ler och tar min hand

mina kinder rodnar och blicken sänks

hjärklappning och jag kanske svimmar nu

det skulle nog inte spela någon roll egentligen
för alla ord jag har upprepat i mitt huvud
alla sanningar som måste viskas
försvinner ur mitt ordförråd och jag kommer nog aldrig våga
att ta det där sista klivet för jag vet inte längre
om du väntar på andra sidan

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ullsockan med Poeter.se id #170737 innehar upphovsrätten